

Arrest

nr. 288 558 van 9 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gelet op de pleitnota van 27 maart 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming (hierna: een VIB) in.

Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 202 427 van 16 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 27 april 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 31 mei 2018 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2018 beslist de CGVS tot een ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek).

Op 11 februari 2019 beslist de CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 augustus 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 16 oktober 2019 ingetrokken. Bij arrest met nummer 229 861 van 5 december 2019 verwerpt de Raad bijgevolg de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Bij arrest met nummer 227 151 van 7 oktober 2019 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 26 mei 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 243 126 van 27 oktober 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker indiende tegen deze beslissing.

Op 9 juni 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 243 127 van 27 oktober 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die verzoeker indiende tegen deze beslissing.

Op 27 oktober 2020 dient verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf in die zal leiden tot de thans bestreden beslissing.

Nadat hij op 14 januari 2021 een nieuw VIB had ingediend in Frankrijk, keert verzoeker terug naar België en dient hij hier op 3 september 2021 een nieuw VIB in.

Op 29 september 2022 wordt dit VIB onontvankelijk bevonden door de CGVS.

Het beroep dat verzoeker bij de Raad heeft ingediend tegen deze beslissing is nog hangende bij de Raad onder het nr. 282 213.

Op 9 november 2022 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker indiende op 27 oktober 2020 onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2020 werd ingediend door :

M., O. [...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.10.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkiest weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat wel

dat hij op 14.01.2021 een asielaanvraag indient te Frankrijk, betrokkene keert echter terug naar België en dient op 03.09.2021 een nieuwe asielaanvraag in. Zijn derde asielaanvraag in België wordt afgesloten op 04.11.2022 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende beroep in bij de RVV tegen deze beslissing maar dit beroep heeft geen opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg.

De duur van de asielprocedures – namelijk twee jaar en acht maanden voor de eerste, één jaar en vijf maanden voor de tweede en één jaar en één maand voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op een lopende beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing inzake zijn aanvraag 9ter bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat dit beroep verworpen werd door de RVV op 27.10.2020. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet nuttig meer beroepen. Bovendien hebben dergelijke beroepen geen schorsende werking en staan ze uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg.

Betrokkene beroept zich op zijn ernstige medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Hij zou zowel op psychisch als op fysiek vlak opgevolgd dienen te worden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee verslagen dd. 06.08.2019 en dd. 07.07.2020 van [...] psychokliniek, een raadplegingsverslag van dr. J. dd. 19.12.2019, een opnameverslag dd. 26.07.2019 van Dr. B. , een weigering van opname door CIBA (Centrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers) en het (medisch) journaal van Fedasil inzake betrokkene voor de periode van 09.09.2015 tot 17.06.2020. Allereerst merken we op dat alle voorgelegde stukken dateren van minstens twee jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de afgelopen twee jaar in behandeling was voor zijn mentale en fysieke aandoeningen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Volledigheidshalve merken we nog op dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen van de omstandigheden waarin betrokkene deze problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Een psycholoog is daarbij in belangrijke mate afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. Zijn ingeroepen medische problematiek verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Afghanistan, dewelke onveilig zou zijn voor een langdurige terugkeer van verzoeker. Echter, deze verwijzing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er in dit kader op dat het CGVS recent oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissing werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal zeer recent, namelijk op 04.10.2022, oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Afghanistan daarentegen beschikt hij wel nog over een familiaal netwerk, bestaande uit –

minstens - zijn moeder en twee zussen, waarmee hij regelmatige contacten onderhoudt (volgens zijn eigen verklaringen tijdens zijn laatste asielpcedure). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op de heersende coronacrisis. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt verzoeker een kans om besmet te raken. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer het in België opgebouwde zou moeten achterlaten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds langdurig in België zou verblijven, dat hij de intentie zou hebben om, conform de Belgische waarden en normen, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan hij de facto reeds deel zou uitmaken en dat hij een bijdrage zou willen leveren aan de samenleving door het verrichten van arbeid) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt betreffende zijn aangehaalde integratie.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op en zet zij deze als volgt uiteen:

“Het beroep is te laat ingediend en bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Uit het dossier blijkt dat de Stad Antwerpen op 18.11.2022 overging tot de aangetekende verzending van de bestreden beslissingen naar het correcte, opgegeven adres van verzoekster. Dit is een geldige betekening.

Het beroep werd, blijkens het schrijven van de griffie, pas op 20.02.2023 ingediend. Het is dan ook onontvankelijk ratione temporis.”

2.2. In zijn pleitnota antwoordt verzoeker als volgt op deze exceptie:

“Door de verwerende partij wordt in de opgestelde nota een exceptie van laattijdigheid opgeworpen, waardoor wordt gesteld dat het beroep onontvankelijk zou zijn. De verzoekende partij is het oneens met de opgeworpen exceptie en vraagt deze af te wijzen als ongegrond.

De bestreden beslissing dateert van 9 november 2022, zoals door verzoeker reeds werd aangehaald. De datum waarop de bestreden beslissing werd genomen staat buiten betwisting. Door verweerder werd deze beslissing vervolgens enkel overgemaakt aan de stad Antwerpen. De bestreden beslissing van 9 november 2022 werd bijgevolg door verweerder niet overgemaakt aan verzoeker. Verweerder geeft ook negens aan dat hij zelf overging tot betekening van de bestreden beslissing. Enkel de stadsdiensten van Antwerpen werden ingelicht over de bestreden beslissing, verzoeker werd door verweerder niet in kennis gesteld van de beslissing.

Verweerder stelt vervolgens dat de stad Antwerpen de bestreden beslissing van 9 november 2022 zou hebben betekend aan verzoeker. Dit zou op 18 november 2022 zijn gebeurd via een aangetekend schrijven, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier: “Deze aanvraag werd op 09.11.2022 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht via aangetekend schrijven op 18.11.2022 (zie stukken in het administratief dossier)” (pagina 1, nota verweerder).

Verzoeker kan echter niet vaststellen dat de bestreden beslissing effectief per aangetekend brief zou zijn verzonden aan verzoeker door de stadsdiensten van Antwerpen. Het bewijs dat de aangetekende zending - met daarin de bestreden beslissing van 9 november 2022 - zou zijn toegestuurd naar verzoeker ontbreekt in het administratief dossier. Dat de bestreden beslissing van 9 november 2022 effectief zou zijn toegestuurd aan verzoeker per aangetekende brief wordt niet aangetoond. Deze stukken worden ook niet bijgevoegd aan de nota.

Verweerder kan hierom niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing per aangetekende brief door de stadsdiensten van Antwerpen aan verzoeker zou zijn betekend en op welk adres dit zou gebeurd zijn, waardoor niet blijkt dat de beroepstermijn een aanvang zou hebben genomen (zoals voorzien in artikel 39/57, §2 Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat verweerder enkel stelt dat de stadsdiensten van Antwerpen een aangetekend schrijven, met daarin de bestreden beslissing van 9 november 2022, zou hebben toegezonden aan

verzoeker. Er wordt niet gesteld dat de bestreden beslissing op een andere manier zou betekend zijn geweest aan verzoeker. Er wordt enkel melding gemaakt van een aangetekende brief, terwijl niet blijkt dat een aangetekende brief werd verzonden naar het adres van verzoeker met daarin de bestreden beslissing van 9 november 2022. Het is enkel deze vaststelling die aanleiding kan geven tot de aanvang van de beroepstermijn, hetgeen in casu niet het geval is.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij op 27 oktober 2020 een aanvraag heeft ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De aanvraag werd ingediend bij de burgemeester van Kapellen en derhalve niet bij de burgemeester van Antwerpen. Verzoeker verbleef immers te 2950 Kapellen, [...] Dit is ook het vermelde adres in de aanvraag tot machtiging van verblijf. Verweerder geeft evenwel niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn overgemaakt aan de gemeente van Kapellen, maar (enkel) aan de stadsdiensten van Antwerpen.

Verzoeker is bovendien stellig dat hij dit aangetekend schrijven niet heeft mogen ontvangen.

Verzoeker heeft bovendien tot op heden geen vaste woon- of verblijfplaats, zoals hij ook heeft aangegeven in zijn inleidende verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen legaal verblijf en geen recht op het verrichten van arbeid, waardoor hij afhankelijk is van anderen (zijn sociaal netwerk) om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker is hierdoor genoodzaakt om te verblijven op verschillende adressen, waardoor hij evenmin in kennis kon worden gesteld van de bestreden beslissing. Verzoeker verbleef niet meer op een eerder adres in Antwerpen [...] Het is dan ook niet aangetoond dat, indien de bestreden beslissing van 9 november 2022 al zou zijn verzonden naar dit adres door de stadsdiensten van Antwerpen, dat verzoeker effectief in de gelegenheid was om kennis te nemen van dit aangetekend schrijven.

De beroepstermijn nam hierdoor geen aanvang, dan wel vormt dit het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt nog op dat bovenvermelde elementen minstens een situatie van overmacht uitmaken, indien zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing van 9 november 2022 werd verzonden naar het correcte adres van verzoeker, aangezien de aangetekende brief minstens werd verzonden naar een achterhaald adres van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar bovenvermelde elementen. Verzoeker heeft tot op heden geen vaste woon- of verblijfplaats, zoals hij ook heeft aangegeven in zijn inleidende verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen legaal verblijf en geen recht op het verrichten van arbeid, waardoor hij afhankelijk is van anderen (zijn sociaal netwerk) om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker is hierdoor genoodzaakt om te verblijven op verschillende adressen, waardoor hij evenmin in kennis kon worden gesteld van de bestreden beslissing. Verzoeker verbleef niet meer op een eerder adres in Antwerpen [...] Het is dan ook niet aangetoond dat, indien de bestreden beslissing van 9 november 2022 al zou zijn verzonden naar dit adres door de stadsdiensten van Antwerpen, dat verzoeker effectief in de gelegenheid was om kennis te nemen van dit aangetekend schrijven.

Huidig beroep is bijgevolg ingesteld binnen de wettelijke beroepstermijn, waardoor de exceptie dat het beroep onontvankelijk zou wegens laattijdigheid dient verworpen te worden."

2.3. Volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet het beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, begint deze beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst (artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet).

De verwerende partij stelt dat uit het dossier blijkt dat de stad Antwerpen op 18 november 2022 overging tot de aangetekende verzending van de bestreden beslissing aan verzoeker, waardoor het beroep dat werd ingediend op 20 februari 2023 laattijdig en derhalve onontvankelijk is.

De Raad stelt, net als verzoeker, vast dat het administratief dossier geen bewijs bevat van de aangetekende verzending van de bestreden beslissing op 18 november 2022. Derhalve blijkt niet dat de beroepstermijn van dertig dagen een aanvang heeft genomen overeenkomstig artikel 39/57 van de

Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat het beroep dat is ingediend op 20 februari 2023, laattijdig en onontvankelijk is.

2.4. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Verzoeker beschikt over de nationaliteit van Afghanistan. Verzoeker zou hierdoor derhalve dienen terug te keren naar Afghanistan om zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aldaar in te dienen. Verzoeker wees evenwel op de algemene situatie in Afghanistan als buitengewone omstandigheid.

Door de gemachtigde werd hierover evenwel geoordeeld als volgt in de bestreden beslissing: "Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Afghanistan, dewelke onveilig zou zijn voor een langdurige terugkeer van verzoeker. Echter, deze verwijzing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er in dit kader op dat het CGVS recent oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissing werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal zeer recent, namelijk op 04.10.2022, oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid".

De gemachtigde wijst derhalve naar de gemaakte beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het kader van de laatste (derde) verzoek tot internationale bescherming van verzoeker, om aan te halen dat de algemene situatie in Afghanistan geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Een derde verzoek tot internationale bescherming werd door verzoeker ingediend op 3 september 2021. In het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, wees verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer op de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en de fouten die hij heeft gemaakt tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Verzoeker wees op zijn compleet gebrek aan binding met Afghanistan. Hij wees op de bijzonder lange tijd dat hij Afghanistan reeds heeft verlaten, zijn afwijkende waarden en normen die hij heeft (ontwikkeld), het gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk in Afghanistan en het gebrek aan economische middelen. In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 september 2022 wordt dit onder meer verwoord als volgt: "Als u terugkeert, met uw gewoontes van hier, zullen de taliban zeggen dat u in Europa hebt gewoond, dat u ongelovig bent en zal u vermoord worden". Verzoeker overhandigde daarnaast verschillende documenten om zijn verklaringen te ondersteunen, waaruit onder meer de psychische kwetsbaarheid van verzoeker blijkt. Ondanks de aanvullende verklaringen en documenten van de verzoekende partij en de overgemaakte documenten, werd op 29 september 2022 de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Door verzoeker werd evenwel beroep aangetekend tegen deze beslissing van 29 september 2022 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker vraagt de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen of te vernietigen in deze beroepsprocedure. Het is kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het ingestelde beroep door de verzoekende partij tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verweerder is hiervan op de hoogte of diende dit minstens te zijn.

Minstens blijkt dat, indien deze beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou worden hervormd of vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de gemachtigde hiernaar niet langer kan verwijzen in de bestreden beslissing om te stellen dat er geen "buitengewone omstandigheden" aanwezig zouden zijn.

3. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn langdurig verblijf in België benadrukt. Verzoeker benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Afghanistan), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Verzoeker verwees hiervoor onder meer naar zijn procedure voorgeschiedenis, waaruit zijn langdurig verblijf in België blijkt.

Verzoeker diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 25 augustus 2015. Dit verzoek werd echter geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juni 2017. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2018. Er werd door verzoeker geen cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest. Door verzoeker werd een tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31 mei 2018. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 11

februari 2019 wordt evenwel de beslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming worden geweigerd aan verzoeker.

Verzoeker benadrukte dan ook de binding die hij heeft met België en het verlies van de binding die hij had met Afghanistan, als buitengewone omstandigheid.

Door de gemachtigde wordt, in antwoord hierop, in de bestreden beslissing evenwel aangehaald als volgt: "We stellen vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Afghanistan daarentegen beschikt hij wel nog over een familiaal netwerk, bestaande uit – minstens - zijn moeder en twee zussen, waarmee hij regelmatige contacten onderhoudt (volgens zijn eigen verklaringen tijdens zijn laatste asielprocedure)" (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde baseert zich derhalve (opnieuw) op het laatste verzoek tot internationale bescherming van verzoeker om te besluiten dat verzoeker kan rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan, in tegenstelling tot zijn situatie in België. De gemachtigde stelt hiermee dat verzoeker zou beschikken over een netwerk waarop hij kan terugvallen bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is een foutieve en kennelijk onredelijke aanname.

In het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, wees verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer op de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en de fouten die hij heeft gemaakt tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Verzoeker wees daarbij net op zijn compleet gebrek aan binding met Afghanistan. Hij wees op de bijzonder lange tijd dat hij Afghanistan reeds heeft verlaten, zijn afwijkende waarden en normen die hij heeft (ontwikkeld), het gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk in Afghanistan en het gebrek aan economische middelen. In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 september 2022 wordt dit onder meer verwoord als volgt: "Als u terugkeert, met uw gewoontes van hier, zullen de taliban zeggen dat u in Europa hebt gewoond, dat u ongelovig bent en zal u vermoord worden". Verzoeker overhandigde daarnaast verschillende documenten om zijn verklaringen te ondersteunen, waaruit onder meer de psychische kwetsbaarheid van verzoeker blijkt. Dit laatste benadrukt temeer het kwetsbaar profiel van verzoeker. Verzoeker beklemtoonde tevens zijn vrees voor vervolging omdat hij Mumtaz heeft geholpen, de dood van zijn neef door de taliban en de problemen ten gevolge van zijn verloving.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig, doordat de gemachtigde slechts zeer selectief heeft rekening gehouden met de informatie die door verzoeker werd aangehaald in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Indien verweerder derhalve verwijst naar de informatie die blijkt uit het verzoek tot internationale bescherming, dan dient verweerder ook met de bovenvermelde gegevens rekening te houden. Onder meer de langdurige afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan, het gebrek aan economische middelen en de afwijkende waarden en normen die hij heeft ontwikkeld, wijzen er immers net op dat verzoeker geen beroep kan doen op een (familiaal) netwerk bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dit blijkt in casu evenwel niet het geval te zijn, waardoor het oordeel van de gemachtigde onvolledig is en uitgaat van een (selectieve) lezing van de aangehaalde elementen door verzoeker in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Minstens is het oordeel van de gemachtigde manifest onredelijk en onzorgvuldig. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder – Europa. Verzoeker verduidelijkt dat hij reeds langdurig verblijft buiten Afghanistan. Verzoeker diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 25 augustus 2015. Verzoeker verbleef dan ook zeer langdurig in Europa na zijn vertrek uit Afghanistan. Het langdurig vertrek van verzoeker uit Afghanistan bevestigt tevens dat verzoeker vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker een kwetsbaar profiel, door zijn mentale problematiek en het gebrek aan een sociaal en familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker benadrukte de financiële moeilijkheden die hij eveneens zal kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Afghanistan, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Afghanistan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Afghanistan te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan twee jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (09.11.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.10.2020), waardoor er sprake is van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Zoals verzoeker terecht in zijn uiteenzetting schetst, geldt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst viseert verzoeker de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Afghanistan, dewelke onveilig zou zijn voor een langdurige terugkeer van verzoeker. Echter, deze verwijzing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er in dit kader op dat het CGVS recent oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissing werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal zeer recent, namelijk op 04.10.2022, oordeelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het door hem ingestelde en nog hangende beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarnaar in voorgaande motivering wordt verwezen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn nog hangende beroep tegen de beoordeling van zijn derde VIB. Immers, voorafgaand aan de door hem geciteerde passage wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het beroep dat verzoeker indiende bij de Raad geen opschortende werking heeft. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt niet correct is. In die optiek kleeft aan de beslissing van de CGVS een vermoeden van wettigheid tot de Raad daar desgevallend anders over beslist. Verzoeker toont derhalve niet aan dat geen rekening zou zijn gehouden met het hangende beroep, en evenmin dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn om de uitkomst van dat niet opschortende beroep niet af te wachten en zich te verlaten op de beoordeling door de CGVS om de argumentatie van verzoeker inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en buitengewone omstandigheden.

Ten tweede viseert verzoeker de volgende motivering:

“We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Afghanistan daarentegen beschikt hij wel nog over een familiaal netwerk, bestaande uit – minstens - zijn moeder en twee zussen, waarmee hij regelmatige contacten onderhoudt (volgens zijn eigen verklaringen tijdens zijn laatste asielprocédure)”.

Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvraag de nadruk had gelegd op zijn binding met België en het verlies van binding met Afghanistan als buitengewone omstandigheid, en betoogt dat het een foutieve en kennelijk onredelijke aanname is dat hij zou beschikken over een netwerk waarop hij kan terugvallen bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat hij zich in zijn aanvraag wel had beroepen op zijn langdurige verblijf in België, maar niet op het verlies van zijn banden met zijn land van herkomst. Verder moet erop worden gewezen dat de door verzoeker geciteerde passage uit de bestreden beslissing deel uitmaakt van de uitvoerige beoordeling van de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zo wees de verwerende partij er enerzijds op dat verzoeker niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België zouden verblijven en anderzijds dat hij in het kader van zijn VIB heeft verklaard dat hij er nog over een familiaal netwerk beschikt, met name minstens zijn moeder en twee zussen waarmee hij regelmatig contact onderhoudt. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen rekening zou mogen met zijn verklaringen inzake zijn familiaal netwerk in zijn land van herkomst om te concluderen dat een tijdelijke terugkeer om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland geen schending inhoudt van het gezins- (en/of privéleven) zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM en dus niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, temeer nu hij, zoals reeds gesteld, in zijn aanvraag niet had aangehaald dat hij alle banden zou hebben verloren in zijn land van herkomst. Evenwel is dat, gelet op deze laatste vaststelling, in casu een overtuigend motief. Immers, het niet-betwiste gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij nog familieleden heeft in België is in wezen al voldoende om de beoordeling van het gezins- en familieleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM en de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden te beoordelen. Waar verzoeker de verwerende partij dus verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn andere verklaringen in het kader van zijn meest recente VIB, die erop zouden wijzen dat hij net geen beroep kan doen op een familiaal netwerk bij terugkeer, met name zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan, het gebrek aan economische middelen en de afwijkende normen en waarden die hij heeft ontwikkeld, werd dat niet aangehaald in de aanvraag en keert verzoeker zich tegen een overtuigend motief zodat hij geen belang heeft bij deze grief.

Waar verzoeker zich nog beroept op zijn langdurig verblijf in België en zijn kwetsbaar profiel door zijn mentale problematiek en betoogt dat de verwerende partij daarover manifest onredelijk en onzorgvuldig heeft geoordeeld, stelt de Raad vast dat verzoeker met dit algemeen en vaag betoog niet aantoonde dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld. Dit geldt des te meer nu uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omstandig over deze elementen heeft gemotiveerd en verzoeker deze motivering ongemoeid laat. Met betrekking tot zijn lang verblijf heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocédure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van de asielprocédures aan verzoeker ipso facto geen recht op verblijf

geeft en dat de elementen van lang verblijf en integratie - waarmee verzoeker dus wil aantonen dat hij een privéleven heeft in België - een tijdelijke terugkeer niet in de weg staan zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt en zij niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden, temeer nu geen enkel stuk wordt neergelegd inzake verzoekers vermeende integratie. Met betrekking tot zijn mentale problematiek heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op zijn ernstige medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Hij zou zowel op psychisch als op fysiek vlak opgevolgd dienen te worden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee verslagen dd. 06.08.2019 en dd. 07.07.2020 van [...] psychokliniek, een raadplegingsverslag van dr. J. dd. 19.12.2019, een opnameverslag dd. 26.07.2019 van Dr. B. , een weigering van opname door CIBA (Centrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers) en het (medisch) journaal van Fedasil inzake betrokkene voor de periode van 09.09.2015 tot 17.06.2020. Allereerst merken we op dat alle voorgelegde stukken dateren van minstens twee jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de afgelopen twee jaar in behandeling was voor zijn mentale en fysieke aandoeningen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Volledigheidshalve merken we nog op dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen van de omstandigheden waarin betrokkene deze problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Een psycholoog is daarbij in belangrijke mate afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. Zijn ingeroepen medische problematiek verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet.”

Verder werd nog gewezen op de weigeringsbeslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat het beroep ertegen door de Raad werd verworpen.

Zoals reeds gesteld, laat verzoeker ook deze motivering volledig ongemoeid.

Verzoeker wijst er tot slot op dat de verwerende partij herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Afghanistan, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag. Hij betoogt dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort” zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Hij stelt dat er meer dan twee jaar verstreken zijn tussen het nemen van de bestreden beslissing en het moment van het indienen van de aanvraag waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

De verwerende partij heeft er in de bestreden beslissing inderdaad onder meer op gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert zodat er in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken en een beslissing moeten nemen. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dit klemt des te meer nu de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Dat de verwerende partij zou moeten aangeven over welke termijn zij het heeft wanneer zij spreekt over een tijdelijke terugkeer, is verder niet aangetoond. Het feit dat de thans bestreden beslissing na meer dan twee jaar is genomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer nu deze termijn mede kan verklaard worden door het feit dat verzoeker na een de aanvraag 9bis te hebben ingediend op 27 oktober 2020, op 14 januari 2021 een nieuw VIB indiende in Frankrijk, en daarna terugkeerde naar België om hier op 3 september 2021 een nieuw VIB in te dienen, dat op 29 september 2022 onontvankelijk werd bevonden door de CGVS. Het is

niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden ervoor heeft geopteerd de beslissing inzake verzoekers meest recente VIB, waarin onder meer de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op zijn individuele situatie werd onderzocht, af te wachten nu verzoeker zich in zijn aanvraag onder meer had beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS